

ЛАМАР КЪЛВАЧ

chitanka.info

В зимните дни около моята малка къща под планината слиза красотата. Снегът привежда двете бели брези ниско. Върху всяко клонче на черешите, нанизани като гердани, снежинките потрепват от планинския полъх.

Никаква следа от снежната покривка! Всичко потъва в дълбока нежност и слънцето разпилява ситни снежни звезди. Те блестят сребърно. А когато слънцето наближи да залезе, те потъмняват.

Всяко нещо, което няма собствен блясък, потъмнява!

Не потъмнява само блясъкът на пъстрия кълвач. Преди залез-слънце той долита в градината и каца на ябълковите клони, рони кората и тя се сипе върху блясъка на снега. Под кората той намира ликояда и вечеря. Колко е красив в привечерните зимни залези! Пъргаво отлита и наново се връща. Като кацне, позамисля се и започва спокойно да дълбае.

Моят кълвач, който тая зима продълба много клони и изрони ликоядите върху снега, привикна и с моето подсвиркване. Като му се обадя, той излита и казва върху дъбовия стълб, откъдето идва електропроводът. Там се упражнява. Огледа се, послуша се и още повъзторжено забива клюн в сухото дърво. Кълве го до припадане. Ослуша се наново, извие глава натака и наинак и пак: ттррр! В тишината на зимната привечер това ечи далеко. И никакво друго птиче. Птичиат пролетариат — врабците — са се изпокрили под покриви и стрехи. Само кълвачът е неуморим и неустрашим. Понякога котаракът го дебне, навлезе в снега, пристъпва бавно, продължително, но кълвачът се извърща и му казва: „Простак!“ С три размаха на крилете си полетява като вретено и каца на другия телеграфен стълб. Там се залепва като пъстроцветна книжка, постои, обходи го и — ттрр. Изкряка и наново се загубва в далечината.

Аз обикнах тоя кълвач и през зимата той ми е близък приятел и вестоносец на животворна радост.

Една зима, като излизахме със ските от Ситняково нагоре към Саръгьол, до дънера на един вековен бор, върху снега бяха посипани трески. Дънерът на бора беше прояден до сърцевината. Някакъв род мравки живеели там — в сърцевината на бора. Кълвачът ги налучкал и започнал своята неуморна работа. Имаше трески колкото цяла човешка длан. Тая удивителна сила на кълвача учуди всички мои спътници. Когато се завръщяхме след няколко дни от Заварчица, преди да

наближим бора, аз ги възпях. Из дънера излетя пъстрозеленикавият кълвач, прокроя над гората и потъна в долината. Убедително беше, че тая птица с постоянство и неуморен труд може да събори и вековен бор!

Оттогава аз обикнах още повече моя кълвач от градината. Той беше по-пъстроцветен.

По средата на април неочаквано през нощта наваля дебел сняг. Дърветата бяха цъфнали. Сутринта гледката беше чаровна, клоните на всички дървета приведени доземи, а високите върхове на двете брези прекършени. В снежните манастири на градинския покой навлезе слънцето и разпиля изобилно сияние. Аз наметнах качулката и започнах да друсам дърветата. Снегът падаше леко и нежно. Той приличаше на ресинки от глухарче. Сред тая омая от сняг, слънце и цветове върху старата ябълка кацна кълвачът. Озарен от слънцето и снега, той донесе нова радост в картината на априлското утро. При това слънце цветовете няма да измръзнат. Но той не се трогна от картината. Огледа се на вси страни, позамисли се и започна своята работа. Исках да му заговоря, да му подсвирна, но заобиколих и си влязох от другата страна в къщи.

До обед кълвачът обели целия дебел клон на ябълката отдолу и жълтеникавите корици бяха извезали златиста покривка върху снега. Върху тая покривка седна слънцето, обядва и залезе.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.